

ท่ามกลางนักศึกษาในชุดครุยและญาติพี่น้องเพื่อนฝูง
ทุกคนต่างมีรอยยิ้มติดบนใบหน้า เพราะวันนี้เป็นวันรับปริญญา
ของเหล่านักศึกษาที่เรียนจบหลักสูตรปริญญาตรี โดยหนึ่งในนั้นก็
มีชายหนุ่มที่ชื่อว่า วายุ จักรบดินทร์ เป็นลูกชายคนเล็กของตระกูล
จักรบดินทร์ ซึ่งเป็นเจ้าของบริษัทก่อสร้างหริมทรัพย์อันดับต้น ๆ ของ
ประเทศ นอกจากนี้จะมีธุรกิจอสังหาริมทรัพย์แล้ว ตระกูลนี้ยังมีงาน
สีเทาอยู่เบื้องหลังอีกหลายอย่าง โดยเฉพาะกาสิโน วายุมีพี่ชาย
หนึ่งคนชื่อวาทีน ซึ่งวาทีนกำลังเรียนรู้เพื่อสืบทอดกิจการและ
อำนาจทุกอย่างต่อจากพ่อของพวกเขา และวายุนั้นก็เตรียมจะเป็น
คนช่วยงานพี่ชายตนเองด้วย

“พี่ทีน พี่ศิลายังไม่มาอีกหรือ” วายุถามพี่ชายตนเอง

ศิลาคือลูกชายของอาหีน ผู้ซึ่งเป็นลูกน้องคนสนิทของพ่อของ
วายุ โดยที่ครอบครัวของศิลานั้นก็มีบ้านอยู่ในบริเวณบ้านครอบครัว

จักรบดินทร์ด้วยเหมือนกัน พ่อของวายุรักอาหिनเหมือนน้องชาย
อีกคน ศิลารุ่นราวคราวเดียวกับวาทีน เติบโตเรียนรู้มาด้วยกัน เป็น
เพื่อนสนิทกันก็ว่าได้ และตอนนี้ศิลาก็กำลังจะสืบทอดงานจากพ่อ
ตนเอง โดยเป็นบอดีการ์ดคนสนิทให้แก่วาทีนเช่นเดียวกัน

“กำลังหาที่จอดรถ” วาทีนตอบเสียงนิ่ง

พี่ชายของวายุคนนี้เป็นคนเงียบ ๆ นิ่ง ๆ มาตั้งแต่ไหนแต่ไร
แล้ว ประกอบกับที่ต้องเรียนรู้งานของครอบครัว ยิ่งทำให้วาทีนดู
และจริงจังกว่าคนรุ่นราวคราวเดียวกัน วายุค่อนข้างเกรงพี่ชายตัว
เองไม่น้อย เขาเป็นคนชอบอ่อนตามประสาลูกคนเล็ก แต่ส่วนใหญ่
เขาจะไปอ่อนเพื่อนพี่ชายอย่างศิลาเสียมากกว่า เพราะศิลาตามใจ
เขามาตั้งแต่เด็ก ๆ คอยดูแลเขาอยู่ตลอด

“มาโน่นไง” วาทีนพยักหน้าไปยังทางเดินอีกทาง

วายุหันไปมองแล้วยิ้มกว้าง ก่อนจะรีบวิ่งไปหาร่างแกรงที่อุ้ม
ตุ๊กตาไดโนเสาร์แบบที่วายุชอบ เขารีบวิ่งไปกอดเอวศิลาทันที

“ทำไมมาช้าจัง” วายุถามขึ้นพร้อมรอยยิ้ม ศิลาก็ยิ้มรับ
อ่อน ๆ

“โทษทีครับ พอดีไปทำธุระให้ทีนมานะ” ศิลาตอบกลับ

“พี่ทีนใช้งานพี่ศิลาเกินไปแล้วนะ” วายุบ่นจู้จี้ออกมาเล็กน้อย
ศิลาก็หัวเราะในลำคอเบา ๆ

“นี่ครับของขวัญ พี่ไม่รู้จะซื้ออะไรให้ เพราะเห็นว่าเรามี
ทุกอย่างแล้ว เลยซื้อตุ๊กตาให้” ศิลาพูดอย่างอ่อนโยน

วายุรับมาพร้อมรอยยิ้ม “พี่ศิลาให้อะไรผมก็ชอบทั้งนั้นแหละ
ครับ” เขาพูดด้วยหัวใจที่เด่นระรัว มองใบหน้าคมเข้มหล่อเหลาของ
คนข้าง ๆ ด้วยความรู้สึกชื่นอายเล็กน้อย ไม่มีใครรู้เลยว่าวายุนั้น

แอบรักพี่ชายคนสนิทอย่างศิลามาตั้งนานแล้ว แต่ไม่กล้าที่จะเปิดเผยความรู้สึกของตัวเองออกมา วายุคิดว่าวันนี้เขาจะสารภาพความรู้สึกของตัวเองออกมาให้ศิลารับรู้ เนื่องจากการกระทำหลาย ๆ อย่างของศิลาที่มีต่อเขานั้น มันพิเศษกว่าคนอื่น ๆ เมื่อก่อนศิลามีคบกับผู้หญิงบ้าง แต่เมื่อวายุมีท่าที่ไม่พอใจผู้หญิงคนที่พี่ชายคนสนิทคบด้วย ศิลา ก็จะเลิกเพื่อความสบายใจของวายุทุกครั้ง

“มาครับ มาถ่ายรูปกัน” วายุเอ่ยชวน ก่อนที่จะคล้องแขนศิลาพร้อมกับอุ้มตุ๊กตาไดโนเสาร์ที่อีกฝ่ายซื้อให้ ยืนถ่ายรูปคู่กันสองคน ใบหน้าของทั้งสองต่างยิ้มออกมาอย่างมีความสุข จากนั้นวายุก็ไปถ่ายรูปกับคนอื่น ๆ บ้าง โดยไม่ปล่อยตุ๊กตาที่ศิลาซื้อให้เลยแม้แต่ชนิด

ศิลามายืนข้าง ๆ วาทิน มองดูวายุที่กำลังยิ้มแฉ่งอยู่กับกลุ่มเพื่อนด้วยรอยยิ้มอ่อน ๆ

“ถ้าให้เลือกระหว่างทองคำกับตุ๊กตาของแก ฉันว่าวายุก็คงเลือกตุ๊กตาของแกแน่นอน” วาทินพูดขึ้น

ศิลาที่ได้ยินก็รู้สึกภูมิใจ แต่ในความภูมิใจนั้นก็แอบมีความปวดหน่วงบางอย่างอยู่

“ที่บ้านเรียบริ่อยแล้วใช่ไหม” วาทินถามขึ้น เพราะวันนี้พวกเขาจะจัดเลี้ยงฉลองให้วายุภายในครอบครัว

“เรียบริ่อยแล้ว” ศิลาตอบกลับ โดยที่ยังคงมองวายุไม่วางตาพอเห็นว่าอีกฝ่ายน่าจะหิวน้ำ เขาก็เดินเอนำไปให้ดื่มทันที

“ขอบคุณครับ พี่ศิลาดีที่สุดเลย ไม่เหมือนพี่ทิน ยืนเป็นน้ำแข็งอยู่ได้ ไม่สนน่องเลย” วายุแก้มขมุข พี่ชายแท้ ๆ ของตัวเองไปอย่างนั้นเอง

“อยากมีพีศิลาเป็นของตัวเองบ้างจังเลยคะ” เพื่อนผู้หญิง
ของวายุแก้มักพูดขึ้น

“ไปหาเอาข้างหน้า พีศิลาคนนี้มีคนเดียว” วายุถอดแขนศิลา
แล้วแก้มักย้อนเพื่อนอย่างช้า ๆ เพราะรู้ว่าเพื่อนตัวเองพูดเล่น ก่อน
จะโดนเพื่อน ๆ โห้แซว

ศิลาก็ได้แต่ยืนยิ้มอ่อน ๆ ออกมา เมื่อเสร็จพิธีทุกอย่าง เหล่า
บัณฑิตต่างก็แยกย้ายไปกับครอบครัวตัวเอง วายุก็กลับพร้อม
ครอบครัวตนเองเช่นเดียวกัน

คำคืนนี้เป็นการกินข้าวเลี้ยงฉลองกันเล็ก ๆ มีครอบครัว
ของวายุ พ่อของศิลา ศิลา และมีอาหารของเหล่าบอดีการ์ดด้วย

“ตกลงว่าจะมาช่วยงานเลยใช่ไหม ไม่เรียนต่อโทใช่ไหม”
วาทินถามน้องชายตัวเอง ขณะนั่งดื่มกันข้างสระว่ายน้ำ หลังจาก
กินอาหารเรียบร้อยแล้ว

“ไม่ไปครับ ผมอยากอยู่บ้าน” วายุตอบกลับ เพราะตอนแรก
วาทินจะให้ให้น้องชายไปเรียนต่อเมืองนอก แต่วายุปฏิเสธ ส่วนหนึ่ง
เพราะเขาไม่อยากห่างจากศิลา ยิ่งโตขึ้นพี่ชายคนสนิทของเขาก็ดูดี
ขึ้นเรื่อย ๆ วายุคิดว่าต้องมีสาว ๆ หลายคนหมายปองศิลา

“อ้อ จันเดียวพักสักหน่อยละกัน แล้วค่อยเข้ามาเรียนรู้งาน”
วาทินตอบกลับไป ทำให้วายุยิ้มกว้างออกมาทันที

“อย่าดื่มเยอะนะ เดี่ยวตื่นมาจะปวดหัว” ศิลาทักขึ้น เมื่อเห็น
วายุยกเหล้าขึ้นมาดื่มเรื่อย ๆ

“ไม่ต้องไปห้ามหรอก ยังไงพุงนี้ก็ได้ไปไหน” วาทินพูดขึ้น
แต่วายุก็ยอมลดการดื่มลงตามที่ศิลาเตือน เพราะเขาอยากให้ศิลา

ฟังพอใจ พอเริ่มดึกขึ้น บรรดาพ่อแม่ก็แยกไปพักผ่อน วาทินก็กลับขึ้นห้อง บอติการ์ดที่มีหน้าที่ทำหน้าที่ของตนเองไป

“ยินดีด้วยอีกครั้งนะครับ” ศิลาพูดออกมาด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“ขอบคุณครับ” วายูตอบกลับไปพร้อมรอยยิ้ม ตอนนี้หัวใจของเขากำลังเต้นแรง เพราะกำลังจะหาจังหวะที่จะสารภาพรักกับศิลา

“ขึ้นไปนอนได้แล้ว” ศิลาพูดพร้อมกับเอามือไปโยกหัวของวายูเบา ๆ

“เอ่อ... พี่ศิลาขึ้นไปส่งผมบนห้องหน่อยสิ” วายูพูดเสียงอ่อนสิลา ก็พยักหน้ารับ เพราะเขาเข้านอกออกในบ้านใหญ่ได้เป็นปกติอยู่แล้ว วายูเดินกอดแขนศิลาขึ้นไปบนห้องนอนของตัวเองทันที

“เข้าห้องได้แล้วครับ” ศิลาเดินมาส่งวายูที่หน้าห้องนอน วายูเม้มปากเล็กน้อย “เข้ามาก่อนได้ไหมครับ ผมมีเรื่องจะคุยด้วย” เขาพูดเสียงอ้อมอ้อม

ศิลาเลิกคิ้วเล็กน้อย แต่ก็ไม่ได้คิดอะไรมาก เขาเดินเข้ามาในห้องนอนของวายู ซึ่งเขาก็เข้ามาประจำเช่นเดียวกัน

“มีเรื่องอะไรเหรอ” ศิลาถามกลับ วายูกัดริมฝีปากเล็กน้อยด้วยความประหม่า ก่อนที่เขาจะสูดลมหายใจเข้าลึก ๆ เพื่อเรียกความกล้าของตัวเองออกมา

“พี่ศิลา ผมรักพี่” วายูพูดขึ้นด้วยใบหน้าแดงก่ำ ไม่ใช่จากฤทธิ์แอลกอฮอล์ที่กินเข้าไป แต่เป็นเพราะความเขินอายของเจ้าตัวเสียมากกว่า คำพูดของวายูทำให้ศิลานิ่งอึ้งไปไม่น้อย

“พี่ก็รักวายู” ศิลาตอบกลับไปยิ้ม ๆ โดยพยายามไม่คิดอะไร

แต่วายุมองหน้าเขาด้วยสายตาจริงจังกว่าเดิม

“ผมไม่ได้รักพี่แบบพี่น้อง แต่ผมรักพี่แบบคู่รัก” วายุอธิบาย
ขยายคำพูดของเขาออกมา

ศิลายื่นตัวแข็งทื่อไปนิด เขาไม่ได้รังเกียจ แค่ออกใจเล็กน้อย
ก่อนที่ดวงตาของเขาจะหลุบลง

“มันเป็นไปไม่ได้หรอกวายุ” ศิลาตอบกลับไป ทั้งๆ ที่ในใจ
ของเขาก็เจ็บปวด

วายุมองหน้าศิลาด้วยสายตาดัดพ้อทันที

“ทำไมครับ ทำไมจะเป็นไปไม่ได้” คนเด็กกว่าถามกลับเสียง
สั้น

“เพราะพี่คิดกับวายุแค่พี่น้อง ขอโทษทีนะ อย่ารักพี่เลย” ศิลา
ตอบกลับไป แล้วก็รีบเดินออกจากห้องของวายุทันที

วายุที่ได้ยินคำปฏิเสธของศิลา นั้น ก็รู้สึกเหมือนวิญญูณจะ
ออกจากร่าง สมองเขาตื้อไปหมด ตอนแรกเขามีความมั่นใจเกิน
เจ็ดสิบเปอร์เซ็นต์ด้วยซ้ำว่าศิลาต้องรู้สึกแบบเดียวกัน เพราะตลอด
เวลาที่ผ่านมา อีกฝ่ายดูแลเขาดีมาตลอด จะบอกว่าทำไปตามหน้าที่
วายุก็มั่นใจว่าไม่ใช่ แต่กลายเป็นว่าเขาเข้าใจผิดทั้งหมด หยาดน้ำ
ใสๆ ไหลลงมาจากดวงตาพร้อมกับหัวใจที่แตกสลาย

“ฮึก... ทำไม... ฮือ... ทำไมพี่ไม่รักผม... ฮือออ” วายุไม่ได้
ตามศิลาออกไปเพราะเขาก้าวขาไม่ออก เหมือนคนที่หมดแรงจน
ต้องทรุดนั่งอยู่กับพื้นห้องพร้อมกับร้องไห้ออกมาด้วยความเสียใจ

“พี่ศิลา... ฮึก... ผมรักพี่... ฮือออ ผมรักพี่” วายุสะอื้นออก
มาอยู่อย่างนั้น โดยไม่รู้เลยว่าคนที่ตนเองกำลังคร่ำครวญหา
กำลังยืนฟังประตูห้องของวายุด้วยหัวใจที่เจ็บปวดไม่ต่างกัน

ศิลาได้ยินเสียงร้องไห้ของวายุได้อย่างชัดเจน และมันก็ดังเข้าไปกรีดแทงใจเขาเป็นอย่างมาก เพราะเขาเองก็รู้สึกไม่ต่างจากวายุเลยสักนิด ถ้าถามว่าทำไมเขาไม่ตอบรับคำสารภาพรักของวายุ ทั้งๆ ที่ตัวเองก็รักอีกฝ่ายเหมือนกัน

คำตอบก็คือคำว่า... ไม่คู่ควร...

ศิลาอย่าเตือนตัวเองเสมอว่าเขาเป็นใคร เขาไม่อาจที่จะป็นไปถึงวายุให้ลงมาอยู่กับตนได้ และอีกอย่าง... ชายหนุ่มไม่ยอมทำให้ครอบครัวของวายุผิดหวังในตัวเขา เขาคิดว่าวายุควรมีครอบครัวที่เพียบพร้อมและเจอคนที่ดีกว่าเขา นั่นคือสาเหตุที่ทำให้เขาต้องปฏิเสธหัวใจตัวเอง ถึงแม้ว่าอยากจะเข้าไปกอดปลอบวายุมากแค่ไหน แต่เขาก็ต้องอดทนเอาไว้

ศิลายื่นก้มหน้ากอดพื้นฟังเสียงร้องไห้ของวายุอยู่ที่หน้าห้องสักพักใหญ่ๆ เสียงร้องไห้ก็ไม่หยุดสักที จนเขาเห็นเท้าคู่หนึ่งของใครบางคนยืนอยู่ตรงหน้า พอเงยหน้าขึ้นมาก็เจอเข้ากับวาทิน

“แกไปพักผ่อนเถอะ เดี่ยวฉันดูวายุมันเอง” วาทินพูดขึ้น

“ฉันไม่โทษแกหรอกนะ เพราะรู้ว่าเรื่องแบบนี้มันบังคับกันไม่ได้” วาทินบอกออกมาอีก เพราะเขารู้ดีว่าน้องชายตนเองคิดอย่างไรกับศิลา แต่กับศิลา นั้น วาทินยังไม่แน่ใจ เขาคิดว่าอีกฝ่ายอาจจะแค่เอ็นดูน้องชายของเขาก็เท่านั้น หรือถ้าศิลารักวายุ วาทินก็ยังไม่รู้สาเหตุที่แท้จริงว่าทำไมอีกฝ่ายถึงปฏิเสธน้องชายของเขา

“ขอโทษ” ศิลาพูดแค่นั้น ก่อนจะเดินแยกไปทันที

วาทินถอนหายใจออกมาเบาๆ แล้วเปิดประตูห้องน้องชายเข้าไป ก็พบว่าวายุนั่งกอดเขาร้องไห้อยู่ที่พื้นปลายเตียง วายุเงยหน้าขึ้นมาก็เห็นว่าเป็นวาทิน

“พีทิน ฮึ๊ก...” วายูพุ่งเข้ากอดพีชายตัวเอง วาทินก็โอบกอดน้องชายเอาไว้ พร้อมกับลูบหลังเบา ๆ โดยไม่ได้พูดปลอบอะไรมากนัก เพราะเขาเองก็ปลอบคนไม่เป็น ทำได้แค่กอดน้องชายเอาไว้เท่านั้น

วันต่อมา

วายูตื่นขึ้นมาในช่วงสายของวัน ดวงตาของเขาบวมเป่งจากการร้องไห้อย่างหนัก วายูรู้สึกปวดหัวไม่น้อย เขามองไปรอบ ๆ แล้วทบทวนความจำตัวเอง ที่จำได้คือเขานั่งร้องไห้อยู่กับพีชายตนเอง แล้วไม่รู้ตัวว่าหลับไปตอนไหน และเมื่อนึกถึงเรื่องเมื่อคืนก็ทำให้ดวงตาของเขาร้อนผ่าวขึ้นมาอีกครั้ง วายูอยากให้เรื่องเมื่อคืนมันเป็นแค่ความฝัน แต่คำปฏิเสธรของศิลานั้นมันยังดังก้องอยู่ในหัว วายูนั่งนิ่งอยู่บนเตียงสักพักประตูห้องนอนของเขาก็ถูกเปิดเข้ามาพร้อมกับร่างสูงของพีชายตนเอง

“พีทินไม่ได้ไปทำงานหรือ” วายูถามพีชายขึ้นมา

“ฉันจะพักสักวันไม่ได้หรือไง” วาทินถามกลับ ก่อนจะนั่งลงที่ปลายเตียงของน้องชาย

“ตื่นแล้วก็ลุกไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า เดี่ยวให้คนยกข้าวขึ้นมาให้” วาทินบอกออกมาอีก

“แกคงไม่อยากลงไปให้ป่ากับแม่เห็นสภาพແກແບบนี้หรือใช่ไหม” วาทินพูดเตือนออกมา ทำให้วายูรับรู้ได้ว่าสาเหตุที่พีชายตนเองไม่ได้ไปทำงาน ส่วนหนึ่งเพราะจะเป็นคนดูแลเขา

“ป่ากับแม่ถามหรือเปล่าครับ ว่าทำไมผมไม่ลงไปข้างล่าง” วายูถามเสียงแผ่ว

“ฉันบอกไปแค่ว่าเมื่อคืนแกตีหมอนก้เลยแฮงก์” วาทินตอบ
ไปตามที่ตนเองบอกพ่อแม่ตัวเองเอาไว้

“ขอบคุณครับ” วายูตอบรับเสียงเบา แล้วมองหน้าพี่ชาย
ตนเองด้วยนัยน์ตาสั้น ๆ

“พี่ทิน... แล้ว... พี่ศิลา” ถึงแม้ว่าจะถูกปฏิเสธ แต่วายูก็รู้ตัว
ว่าตนเองไม่สามารถตัดใจจากศิลาได้

“มันไปทำงานแทนฉัน” วาทินตอบกลับแล้วถอนหายใจออก
มาเบา ๆ

“วายู ฉันรู้ว่ามันยากที่แกจะตัดใจ แต่ฉันอยากให้แกเข้าใจ
ศิลามันด้วย ยังไงแกกับศิลาก็ต้องเจอหน้ากันตลอด อย่าทำอะไร
ให้ศิลามันลำบากใจ รู้ไหม” วาทินพูดเตือนขึ้น ส่วนหนึ่งเพราะเขา
เองก็ห่วงน้องชายเหมือนกัน เขายังไม่อยากยื่นมือเข้าไปยุ่งเรื่อง
ของคนสองคน เพราะยังไม่แน่ใจว่าศิลาคิดอะไรอยู่ แต่ถ้ามองใน
มุมมองของวาทิน เขารับรู้ว่าศิลาก็น่าจะมีใจให้น้องชายของเขาเหมือน
กัน

“ผม... แค่อยากจะขอโอกาส ผมเชื่อว่าผมสามารถทำให้พี่
ศิลาหันมารักผมได้” วายูยังคงมีความหวังอยู่

“มันไม่ได้อยู่ที่ว่าแกจะทำให้ศิลามันหันมาหาแกได้หรือเปล่า
แต่มันอยู่ที่ตัวศิลามันเอง ว่ามันอยากที่จะรักกับแกหรือเปล่า
เท่านั้นเอง” วาทินบอกออกมาตรง ๆ

วายูมองพี่ชายตนเองด้วยความไม่เข้าใจ

“เฮ้อ เขาเป็นว่าอย่าเพิ่งคิดอะไรมาก ปล่อยให้ศิลามันลัก
หน่อย ไปอาบน้ำชำระ เดี่ยวฉันจะลงไปบอกแม่บ้านให้ยกอาหารขึ้น
มาให้” วาทินตัดบท เพราะรู้ว่าพูดไปน้องชายก็คงไม่เข้าใจอยู่ดี

ชายหนุ่มลุกเดินออกไปจากห้องนอนของน้องชาย ทั้งให้วายนั่งเหม่ออยู่อย่างนั้นสักพัก ก่อนที่เจ้าตัวจะยอมลุกไปอาบน้ำ เปลี่ยนเสื้อผ้า และตลอดทั้งวันวายุอยู่บนห้องไม่ได้ลงไปที่ชั้นล่าง จนเวลาล่วงเลยมาจนถึงช่วงเย็น ถึงแม้ว่าดวงตายังคงบวมแดงอยู่ แต่ก็บอกว่าช่วงเช้า วายุจึงลงไปกินข้าวเย็นกับพ่อแม่ ทั้งสองคิดว่าวายนอนมากไปหน่อย ตาเลยบวม หลังกินข้าวเสร็จ วายุก็ไปนั่งรอศึลากลับจากทำงานอยู่ที่สวนหน้าบ้าน จนเวลาล่วงเลยมาถึงช่วงหัวค่ำศึลาก็ยังไม่กลับมา

“รอศึลามันหรือไง” วาทินเดินมาถามน้องชายที่มานั่งอยู่ในสวน แล้วชะเง้อมองไปที่ประตูบ้านทางฝั่งบ้านของศึลาเป็นระยะ บ้านของศึลากับพ่อปลูกอยู่บริเวณเดียวกับบ้านใหญ่ของครอบครัววายุ แต่มีประตูเข้าแยกอีกหนึ่งประตู

“ครับ” วายุตอบตรง ๆ

“วันนี้มันไม่ได้กลับมาอนบ้านหรือก มันไปนอนที่คอนโด” วาทินบอกออกมา ทำให้วายุชะงักไปนิด เขารู้ดีว่าพี่ชายมีเพนต์เฮาส์ส่วนตัว และมีห้องพักให้สำหรับลูกน้องตนเองอาศัยอยู่ด้วย

“ผมไปหาพี่ศึลาได้ไหมพี่ทิน” วายุขอพี่ชายตนเอง

“ไปเพื่ออะไร” วาทินถามกลับ

“ผม... อยากไปคุยกับพี่ศึลา บางทีเมื่อคืนผมอาจจะเมาหรือทำอะไรให้พี่ศึลาไม่พอใจ” วายุพยายามหาข้ออ้างเพื่อให้พี่ชายอนุญาต

วาทินถอนหายใจออกมาเบา ๆ “เดี๋ยวให้คนขับรถไปส่ง แต่แกต้องกลับมาอนที่บ้าน ตกลงไหม” เขากำชับ

วายุพยักหน้ารับทันที ก่อนที่วาทินจะเรียกคนขับรถให้ขับรถ

พาเราไปหาศิลปินที่คอนโด ชายหนุ่มคิดว่าบางครั้งก็ควรให้เราได้เจอกับความผิดหวังจริง ๆ จัง ๆ อีกที จะได้ตัดใจจากศิลปิน แต่ก็ติดอยู่ที่ตัวศิลปินนี้แหละว่าจะใจอ่อนให้น้องชายของเขาหรือเปล่า

เมื่อวาทีอนุญาตแล้ว วายุก็นั่งรถตรงไปหาศิลปินที่คอนโดทันที ไม่ต้องห่วงเรื่องเข้าออกคอนโด เพราะเขาก็มีคีย์การ์ดเข้าคอนโด เข้าลิฟต์อยู่แล้ว วายุกใจเต็มแรงอย่างที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อน ใช่ว่าเขาจะไม่เคยมาหาศิลปินที่นี่ แต่ทุกครั้งเขามาในฐานะน้องชายคนหนึ่ง ไม่ใช่คนที่อยากจะเปลี่ยนสถานะแบบในตอนนี วายุกไปหยุดยืนอยู่ที่หน้าห้องพักของศิลปินแล้วกดออกดทันที ไม่นานนักช่างสูงของศิลปินก็ออกมาเปิด ต่างฝ่ายต่างชะงักเมื่อเจอหน้ากัน

“คุณวายุกมาที่นี่มีอะไรหรือเปล่าครับ” ศิลปินที่เงยไปนิดถาม วายุกขึ้นมาก่อน ทำให้วายุกขมวดคิ้วเข้าหากันทันที

“ทำไมพี่เรียกผมแบบนี้” วายุกถามด้วยความไม่เข้าใจ แค่เห็นสีหน้าเรียบนิ่งของศิลปิน เขาก็เจ็บในใจมากพออยู่แล้ว พอได้ยินคำเรียกที่ดูห่างเหิน ยิ่งทำให้วายุกเจ็บมากกว่าเดิมเสียอีก

“ถ้าไม่มีอะไรอะไร ผมว่าคุณวายุกกลับบ้านดีกว่านะครับ” ศิลปินยังคงพยายามเลี่ยงวายุก

“พี่รังเกียจผมงั้นหรือ การที่ผมรักพี่มันทำให้พี่ลำบากใจมากหรือครับ” วายุกถามอย่างตัดพ้อ

“ตอนนี้ผมมีงานต้องเคลียร์ คงไม่มีเวลามาคุยกับคุณ เอาไว้เราค่อยคุยกันเถอะ” ศิลปินยังคงใช้น้ำเสียงและคำพูดที่ห่างเหินกับวายุก

“ไม่! ผมไม่กลับ ถ้าจะให้ผมกลับ พี่ก็ต้องเป็นคนไปส่งผม” วายุกพยายามจะยื้อเวลาให้อยู่กับศิลปินให้นานกว่านี้

“เมื่อก่อนพี่ไม่เป็นแบบนี้ ผมมาหาพี่ตอนไหนพี่ก็ไม่เคยว่า ไม่เคยไล่ผม แล้วนี่ทำไม แค่นี้เดียวพี่ถึงได้เปลี่ยนไปแบบนี้ ถ้าพี่เกลียดผม พี่ก็พูดต่อหน้าผมเลยสิว่าพี่เกลียดผมแล้ว พี่รังเกียจผมแล้ว” วายูถามเสียงสั้นครี้อ

ศิลา รู้สึกเจ็บปวดในใจไม่ต่างกัน เมื่อได้ยินคำพูดตัดพ้อของเด็กหนุ่มตรงหน้า ต่อให้เขาอยากจะได้วายูเข้ามาอดปอดบเหมือนที่เคยทำมาแค่นั้น แต่วันนี้เขาก็ต้องห้ามใจตัวเองเอาไว้ และเขาก็ไม่อยากจะพูดคำว่าเกลียดหรือรังเกียจออกมาทำร้ายวายูไปมากกว่านี้ด้วย

“นั่นเดี๋ยวผมไปส่งคุณเองละกัน” ศิลาพูดจบก็เดินกลับเข้าไปหยิบกุญแจรถ แล้วออกมาหาวายูอีกครั้ง ชายหนุ่มเดินนำไปที่ลิฟต์ แต่วายูไม่ยอมเดินตาม เขาถอนหายใจเบา ๆ ก่อนจะเดินกลับมาจับข้อมือของคนเด็กกว่าเพื่อให้เดินไปที่ลิฟต์ด้วยกัน

วายูมองมือแกร่งที่มักจะจับมือของเขาอยู่บ่อย ๆ และมักจะคอยลูบหัวของเขาแทบทุกครั้งที่เขาเจอ ซึ่งมันทำให้วายูรู้สึกอบอุ่นใจทุกครั้ง แต่ไม่รู้ทำไม วันนี้กลับรู้สึกหนาวเหน็บอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

“พี่ศิลา ผมอยากคุยเรื่องเมื่อคืน” วายูพูดทันที เมื่อศิลาพาเขาขึ้นรถแล้วกำลังจะขับไปส่งที่บ้าน

“เมื่อคืนคุณเมามาก” ศิลาพยายามเลี่ยงเรื่องเมื่อคืน

“ผมไม่ได้เมา ไซ้ ผมดื่ม แต่ไม่ได้เมาจนขาดสติ ทุกอย่างที่ผมพูดออกไป ผมรู้ตัวดี” วายูเถียงออกมาทันที

ศิลาไม่พูดอะไรออกมา เขาใช้ความเงิบเพื่อตัดบท แต่วายูก็ยังไม่ยอม

“พีศิลา พี่จอดรถคุยกับผมเดี๋ยวนี้!” วายูโวยวายออกมาพร้อมกับกระซอกแซกของศิลาที่กำลังขับรถอยู่ ทำให้รถนั้นเบี่ยงไปข้างถนน แต่ยั้งดีที่ศิลาไวพอบังคับพวงมาลัยรถกลับมาได้ และโชคดีที่ไม่มีรถคันอื่นอยู่ในรัศมีที่รถของเขาจะไปเฉี่ยวชน

“ทำบ้าอะไรของคุณ!!” ศิลาตะคอกออกมาด้วยความลืมหูลืมตาส่วนหนึ่งเพราะเขาหวังวายูมาก กลัวว่าจะเกิดอุบัติเหตุจนอีกฝ่ายต้องเจ็บตัว

ส่วนวายนั้นเขาก็ไม่ทันคิดว่ามันอาจจะทำให้รถเสียหลักตอนที่รถเบี่ยงไปที่ขอบฟุตพาท เขาก็ใจหายมากแล้ว พอได้ยินเสียงตะคอกของศิลา ก็ยิ่งทำให้วายุตกใจมากกว่าเดิมเสียอีก

ศิลาจอดรถเข้าข้างทาง พร้อมกับเสยผมอย่างเครียดๆ ทั้งสองต่างฝ่ายต่างเงิบ วายูดวงตาร้อนผ่าว

“พีศิลา” วายูเรียกศิลาเสียงสั้น

“คุณวายุ ผมว่าคุณควรหยุดคิดเรื่องของผม เราสองคนไม่มีทางคบกันได้ ผมคิดกับคุณแค่พี่น้อง ผมหวังว่าคุณจะเข้าใจ” ศิลาพูดตัดบทออกมาทันที ทำให้วายุร้องไห้ออกมาอีกครั้ง

“พีใจร้ายมากเลยรู้ไหม ตลอดเวลาที่ผ่านมา ผมมั่นใจมาตลอดว่าทุกอย่างที่พีทำให้ผม เป็นเพราะพีก็ชอบผมเหมือนกัน พีทำเหมือนให้ความหวังผม” วายูตัดพ้อออกมาด้วยความเสียใจ เพราะถ้าถามเพื่อน ๆ ของเขา ต่างก็มองว่าเขากับศิลาเหมือนคนรักกัน เพราะศิลามักจะตามใจ และเอาใจใส่วายุเป็นพิเศษ ขนาดวาทินพี่ชายแท้ ๆ ของวายุ ยังไม่ดูแลน้องชายดีเท่าศิลามาก่อน

“ผมทำทุกอย่างไปตามหน้าที่ คุณเป็นลูกชายของนายใหญ่ เป็นน้องชายของคุณวาทิน คุณก็คือเจ้านายของผมอีกคน ผมก็ต้อง

ดูแลเจ้านายของผมอยู่แล้ว ขอโทษ ถ้าผมทำให้คุณเข้าใจผิด” ศิลา กัดฟันพูดโกหกออกมา เพราะจริง ๆ แล้ววายุนั้นเข้าใจถูกมาตลอด ศิลา รู้ตัวว่าเขาเองก็ผิดที่เผลอตัวไปทำให้วายุรู้สึกมีความหวัง ตอนแรกเขาคิดว่าจะดูแลอีกฝ่ายอยู่ข้าง ๆ ในฐานะบอดีการ์ด ในฐานะพี่ชายเท่านั้นก็เพียงพอ เขาไม่อาจเอื้อมที่จะไปคบกับวายุในฐานะคนรักได้

“ฮึก... ไม่จริง... พี่โกหก ผมรู้ว่าพี่รักผมเหมือนกัน” วายุ ร้องไห้สะอึกสะอื้นออกมา ยกมือทั้งสองข้างขึ้นมาปิดหน้าด้วยความเสียใจ

ศิลา กัดฟันกรอด พยายามห้ามใจ ห้ามมือตัวเองไม่ให้รั้งตัวของวายุมากอด เขาหันไปขับรถต่อโดยไม่พูดอะไร ปล่อยให้เสียงร้องไห้ของวายุเสียดแทงหัวใจของเขาอยู่อย่างนั้น จนมาถึงบ้าน ศิลา ขับรถเข้าไปจอดหน้าบ้านโดยไม่ดับเครื่อง วายวยังคงร้องไห้อยู่นั้นไม่หยุด ศิลา เลยหีบโทรศัพท์มือถือตนเองกดข้อความไปหาวาทีนในทันที ไม่นานนักวาทีนก็เดินมาหยุดอยู่ข้างรถฝั่งที่วายุ นั่ง ชายหนุ่มเปิดประตูรถ แล้วรั้งแขนน้องชายให้ออกมาจากรถ

“ฮือ... พี่ทีน” วายุ โผกอดพี่ชายตนเองแล้วร้องไห้จนตัวโยน

ศิลาลงมาจากรถมองหน้าวาทีนด้วยสีหน้าเครียด ๆ วาทีนก็มองศิลาอย่างตำหนิ

“เดี๋ยวฉันมาคุยด้วย” วาทีน พุดขึ้น ก่อนจะพาตัววายุกลับไป ที่ห้องนอนทันที ยังดีที่พ่อแม่ของเขาเข้านอนไปแล้ว วาทีนปล่อยให้ น้องชายตัวเองร้องไห้อยู่ในห้อง แล้วเขาก็ลงมาหาศิลา ซึ่งตอนนี้ยืนสูบบุหรี่อยู่ข้างรถ

“ผมขออนุญาตสูบบุหรี่รับนาย” ศิลา พุดขึ้น

“ตอนนี้มีแค่แอกกับฉัน เราคุยกันในฐานะเพื่อน” วาทินตอบกลับ เพราะถ้าอยู่ต่อหน้าลูกน้องคนอื่น ๆ หรืออยู่ในที่ทำงาน ศิลาจะพูดคุยกับวาทินในฐานะเจ้านายลูกน้อง แต่จริงๆ เขาสองคนถือว่าเป็นเพื่อนสนิทกันมาก

ศิลาถอนหายใจออกมาเบาๆ “ขอโทษที่ ทำให้วายุร้องไห้ เขาพูดขึ้น

“ฉันไม่เข้าใจ ฉันว่าฉันก็มองแอกออกกว่าแอกคิดอะไร แต่ทำไมแกถึงไม่ยอมรับ” วาทินถามกลับ เพราะสีหน้าแววตาของศิลายามที่มองน้องชายของเขาตอนร้องไห้นั้น มันบ่งบอกว่าเจ็บปวดไม่ต่างกัน

“วายุควรได้เจอคนที่ดีและเพียบพร้อมกว่าฉัน” ศิลาบอกลับด้วยน้ำเสียงหม่นๆ

“คนที่ดี คนที่เพียบพร้อมในมุมมองของแกต้องเป็นคนยังไง แกดูถูกตัวเองมากไปหรือเปล่าวะศิลา” วาทินถามด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด ถึงแม้ว่าเขาจะไม่ค่อยแสดงออกถึงความรักต่อน้องชาย แต่เขาก็รักน้องชายตัวเองมาก และก็รักเพื่อนอย่างศิลาเหมือนกัน ไม่อย่างนั้นศิลาคงโดนเขาเล่นงานโทษฐานที่ทำให้วายุร้องไห้เสียใจไปนานแล้ว

“เลิกพูดเรื่องนี้เถอะทีน ฉันรู้ว่าต้องทำยังไง ช่วงแรกๆ วายุอาจจะไม่เข้าใจ แต่อีกไม่นาน เดี่ยวเขาก็จะตัดใจได้” ศิลาพูดขึ้น

วาทินหัวเราะเยาะออกมาเบาๆ “ฮึ ตอนแรกฉันคิดว่าแกเป็นคนที่มีหัวใจวายุดีที่สุดในหมู่พวกเรา แต่ดูเหมือนว่าฉันจะคิดผิด” เขาบอกรับและศิลาที่ยืนเงียบ

“เอาเถอะ ถ้าแกคิดว่าตัวเองจัดการได้ ฉันก็จะไม่เข้าไปยุ่ง”

วาทีนบอกออกมาด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“ขอบใจ แล้วยกโทษ” ศิลาตอบกลับ

วาทีนถอนหายใจออกมาแรง ๆ ก่อนจะตบไหล่ของศิลาเบา ๆ แล้วเดินกลับเข้าบ้านไป ส่วนศิลาก็ขับรถกลับบ้านคอนโดไปด้วยความปวดหน่วงในใจ

วาทีนกลับเข้าไปในห้องนอนของน้องชาย ก็เห็นว่าวายุนอนร้องไห้อยู่เงียบ ๆ ดวงตาของน้องชายเหม่อลอย ส่วนหนึ่งเพราะวายุเองรู้สึกผิดที่เกือบทำให้รถเสียหลักเกิดอุบัติเหตุ เขาจึงไม่กล้าที่จะพูดคุยกับศิลาต่อในคืนนี้ แต่วายุก็ยังไม่ถอดใจ เขาคิดว่าจะพยายามเข้าหาศิลาให้อีกฝ่ายกลับมาพูดคุยกับเขาเหมือนเดิมให้ได้

“วายุ เรื่องเรียนต่อ ถ้าเปลี่ยนใจก็บอกฉันละกัน” วาทีนพูดทิ้งท้ายก่อนจะกลับห้องตัวเอง เขาหวังว่าน้องชายจะเปลี่ยนใจในเร็ว ๆ นี้ ใจจริงวาทีนอยากส่งน้องชายให้ไปอยู่ไกล ๆ จากศิลา เผื่อว่าจะตัดใจจากศิลาได้ ชินให้เจอหน้ากันอยู่อย่างนี้ทุก ๆ วัน น้องชายของเขาก็คงร้องไห้ทุกวันแน่ ๆ แต่เขาก็ไม่อยากบังคับวายุ เขาได้แต่หวังว่าน้องชายจะเต็มใจไปด้วยตัวเอง

2

หลังจากคืนนั้นวายุก็ยังไม่ถอดใจ เขายังพยายามเข้าหาศิลาอยู่เรื่อย ๆ แต่ก็ได้รับแต่ความเย็นชาห่างเหินกลับมา อีกทั้งศิลา ยังพยายามที่จะเลี่ยงการพบเจอเขาด้วย พ่อแม่ของวายุรู้สึกได้ถึงเรื่องนี้ วาทินก็ได้บอกทุกอย่างไปตามจริง แต่ไม่มีใครโทษว่าเป็นความผิดของศิลา พวกเขาเข้าใจศิลาดี และปล่อยให้ทั้งสองคนได้จัดการความรู้สึกของตัวเอง

วายุเพียงรเข้าหาศิลาอยู่อย่างนั้นร่วมหนึ่งเดือน และเขาก็ร้องไห้ทุกวัน จนในที่สุดก็ตัดสินใจบางอย่างได้ เขาเดินเข้าไปหาพี่ชายตนเองในห้องทำงานที่อยู่ภายในบ้านของพวกเขา

“มีอะไรหรือเปล่า” วาทินถามขึ้น

วายุยังคงมีสีหน้าเศร้าหมองอยู่ตลอด

“พี่ทิน ผมมีเรื่องอยากจะปรึกษา” วายุพูดขึ้น

“นั่งสิ” วาทินตอบกลับ

วายุนั่งลงบนเก้าอี้ตรงข้ามกับพี่ชายตนเอง สีหน้าเขายังคงมีความลังเลเล็กน้อย

“ผมคิดว่า... ผมจะไปเรียนต่อ” น้องชายบอกออกมาด้วยเสียงแผ่วเบา

“แน่ใจนะ” วาทินถามย้ำ แต่ในใจก็แอบดีใจที่น้องชายตัดสินใจได้แบบนี้

“ครับ ผมอยากไปเรียนต่อ เพื่อว่าความรู้สึกของผมที่มีให้พี่ศิลา มันจะเปลี่ยนไปบ้าง” วายุพูดเสียงสั่นเครือ เมื่อนึกถึงเวลาที่ได้รับความเอ็นดูจากศิลา มาตลอดหนึ่งเดือน ศิลาไม่เข้าหา ไม่เอาใจ วายุเหมือนเมื่อก่อนอีกแล้ว การบอกรักของวายุในคืนนั้น มันทำให้ความสัมพันธ์ของเขทั้งสองคนเปลี่ยนไปแล้ว

“อ้อ ก็ดี ถ้าแกมั่นใจ ฉันจะให้คนจัดเตรียมทุกอย่างให้ แกเตรียมแค่ตัวกับใจแกแค่นั้นก็พอ” วาทินพูดย้ำ ก่อนจะชวนคุยเรื่องมหาวิทยาลัยและสายการเรียนที่วายุอยากจะเข้าเรียน เพื่อที่เขาจะได้ให้คนติดต่อเรื่องเอกสาร การเข้าเรียนทุกอย่างให้

เมื่อคุยกับพี่ชายตนเองรู้เรื่องแล้ว วายุก็ขอออกไปหาเพื่อน เพื่อบอกเรื่องที่เขาจะเรียนต่อให้เพื่อน ๆ รับรู้ด้วย ซึ่งวาทินก็ให้ไปไม่ได้ว่าอะไร

...

“ช่วยติดต่อมหาวิทยาลัย... แล้วก็หาดูที่พักใกล้ ๆ แถวนั้นให้หน่อย” วาทินเรียกศิลาเข้ามาตั้งงาน พร้อมกับส่งข้อมูลของมหาวิทยาลัยในอเมริกาให้แก่ศิลา

“ข้อมูลนี้หาให้ใครเหอะครับ” ศิลาถามกลับ

ความจริงวาทินจะเรียกลูกน้องคนอื่นมารับงานตรงนี้แทน

ก็ได้ แต่เขาอยากให้ศิลาเป็นคนจัดการ เพราะเขารู้ดีว่า ศิลาจะจัดการทุกอย่างให้ดีที่สุดเพื่อวายุ

“ของวายน่ะ เขาจะไปเรียนต่อ” วาทินตอบกลับ ทำให้ศิลาชะงักไปนิด หัวใจบวมโหวงเมื่อรู้ว่าวายุจะไปอยู่ไกลตา ถึงแม้ว่าความจริงอีกใจเขาก็อยากให้อายุอยู่ห่าง ๆ จากเขาบ้าง แต่ก็อดที่จะใจหายไม่ได้

“แกจัดการได้ใช่ไหม” วาทินถามย้ำ

“ครับ ผมจะจัดการให้เอง ฉันขอตัวก่อนนะครับ” ศิลาบอกกลับ ก่อนจะเดินออกจากห้องทำงานของวาทินในทันที เขารีบไปหาข้อมูลของมหาวิทยาลัย รวมทั้งหาที่พักที่ดีที่สุดและปลอดภัยที่สุดให้แก่วายุ เพื่อไม่ให้คนอายุน้อยกว่าต้องลำบาก ศิลาคิดว่านี่คือสิ่งเดียวที่เขาจะทำให้วายุได้

หลังจากติดต่อสมัครเข้าเรียนมหาวิทยาลัยที่อเมริกาเรียบร้อยแล้ว วายุก็จัดเตรียมข้าวของทุกอย่าง เพื่อเดินทางไปต่างประเทศในอีกสองวันข้างหน้า และวันนี้ครอบครัวของเขาก็จัดเลี้ยงเล็ก ๆ เพื่อเป็นการส่งวายุ โดยจัดกันที่บ้าน มีเพื่อน ๆ ของเขามาร่วมด้วย

“มา ๆ ตี๋มให้วายุกันหน่อย” เทมพูตขึ้นยิ้ม ๆ ขณะที่นั่งตี๋มกันอยู่ริมสระว่ายน้ำภายในบ้านของวายุ พวกผู้ใหญ่ก็นั่งอยู่อีกด้านของสระว่ายน้ำ

“ถ้าไปได้แฟนที่นั่นก็บอกกันบ้างนะเว้ย” อีก็พูตออกมาอีกคน เขาเป็นคนที่รู้เรื่องของวายุกับศิลาดี เพราะเพื่อนตัวเองมาระบายและร้องไห้กับเขาก่อนหน้านี้

“มันยังไม่ได้ไปเรียนเลย มึงก็จะให้มันหาแฟนแล้วเหรวะ”
 เทมถามขึ้นอย่างช้า ๆ

วายุยิ้มรับอ่อน ๆ ก่อนจะเหลือบมองไปที่ศิลา ซึ่งกำลังนั่ง
 ตื่นอยู่กับวาทีนอยู่ไม่ไกล และศิลาก็ได้ยินที่เพื่อน ๆ ของวายุพูด
 อย่างชัดเจน ทั้งสองคนสบสายตากันพอดี และเป็นศิลาที่เป็นอนหน้า
 หลบไปก่อน ทำให้วายุก็ตรึมฝีปากตัวเองเพื่อระงับอารมณ์น้อยใจ
 ที่เกิดขึ้น แล้วเขาก็หันมาพูดคุยกับเพื่อนตัวเองต่อ

“แล้วแบบนี้มึงจะกลับมาไทยบ้างไหม หรือว่าจะอยู่ยาวจน
 เรียนจบ” เพื่อนอีกคนถามด้วยความอยากรู้

“ยังไม่แน่ใจ ขอดูสถานการณ์ก่อน” วายุตอบกลับไปตรง ๆ
 เขาไม่รู้ว่าตนเองจะตัดใจจากศิลาได้หรือไม่ แต่อย่างน้อยก็ขอไป
 ตั้งหลัก พักหัวใจของตัวเองสักหน่อย

“ไว้ถ้ากว้าง จะบินไปหา” อีก็บอกออกมาพร้อมกับตบไหล่
 ของวายุเป็นเชิงปลอบใจ เพราะเขาเองก็เห็นตอนที่เพื่อนหันไปมอง
 ศิลา แล้วศิลาเป็นอนหน้าหลบด้วยเหมือนกัน

“อ้อ ขอบใจพวกมึงมากนะ” วายุพยายามฝืนยิ้มพูดคุยกับ
 เพื่อน ๆ จนเวลาล่วงเลยมาถึงช่วงดึก อีก็นอนค้ำที่ห้องของวายุ
 เพราะเคยมาค้างอยู่บ่อย ๆ ส่วนเทมและคนอื่น ๆ ขอแยกตัวกลับ
 บ้าน

“อีก เตี้ยวภูมิานะ” วายุพูดกับเพื่อนตัวเอง หลังจากอาบน้ำ
 เปลี่ยนเสื้อผ้าเพื่อเตรียมจะเข้านอน

“จะไปหาพี่ศิลาของมึงหรือไง” อีก็พูดตักเอาไว้

วายุแหม่ปากนิด ๆ ก่อนจะพยักหน้ารับ

“มึงจะไปเพื่อทำให้ตัวเองเจ็บทำไมวะ” อีก็เตือนด้วยความ

เป็นห่วง

“กู... อยากพูดคุยกับพี่เขาอีกสักครั้ง อย่างน้อยเป็นการบอก
ลากันก็ยังดี” วายุพูดเสียงแผ่ว

“บอกลาบ้าอะไร เดี่ยวมึงก็กลับมา ทำเหมือนว่าจะไปอยู่ที่
นั่นตลอดชีวิตงั้นแหละ” อีบบ่นออกมาเล็กน้อย แต่สุดท้ายก็ถอน
หายใจออกมาเบา ๆ

“เออ ๆ อยากไปก็ไป แล้วรีบกลับมาอนล่ะ” อีกพูดเมื่อเห็น
สีหน้าหม่น ๆ ของเพื่อน

วายุพยักหน้ารับ ก่อนจะเดินออกจากห้องนอนของตัวเอง
ไป เขาเดินตรงไปที่บ้านของศิลา เพราะรู้ว่าคืนนี้อีกฝ่ายนอนค้าง
ที่บ้าน และก็บังเอิญจริง ๆ ที่ศิลายังไม่ได้นอน แต่นั่งดื่มอยู่คนเดียว
ที่โต๊ะภายในสวนหน้าบ้าน

“คุณวายุ ดึกแล้วนะครับ มาทำอะไรที่นี่” ศิลาลุกขึ้นยืนแล้ว
ถามด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่ง

วายุเผลอปากนิต ๆ “อีกไม่กี่วันผมก็จะไปเมืองนอกแล้ว พี่ก็
จะยังพูดจากับผมแบบนี้อีกหรือครับ” เด็กหนุ่มถามขึ้นมาอย่าง
น้อยใจ

ศิลานิ่งเงียบไปนิด เขามองใบหน้าเศร้า ๆ ที่กระทบแสงไฟ
ภายในสวนด้วยหัวใจที่เจ็บปวดไม่ต่างกัน

วายุสูดลมหายใจเข้าลึกเพื่อเรียกสติตัวเอง เมื่อเห็นว่าศิลานิ่ง
เงียบ “ผม... แค่อายกมาลาพี่” เด็กหนุ่มพูดออกมาด้วยเสียง
สั่น ๆ

“ครับ ผมขอให้คุณวายุโชคดี แล้วก็เดินทางปลอดภัยนะครับ”
ศิลาพูดด้วยท่าทีปกติ ทั้งสองคนยืนห่างกันประมาณสองเมตร

“ถ้าผมไม่อยู่ พี่คงดีใจสินะครับ ที่ไม่มีคนมาคอยวุ่นวายกับพี่อีกแล้ว” วายูดที่จะประชดออกมาไม่ได้

ศิลาอยากจะบอกออกไปเหลือเกินว่าเขาไม่ดีใจเลยสักนิด แต่ความตั่งมั่นของเขามันก็เอาชนะทุกอย่าง เขาได้แต่ยื่นเงียบให้วายูเข้าไปเอง

“พี่ใจร้ายกับผมมากเลย พี่รู้ตัวไหม” วายูตัดพ้อออกมาพร้อมกับขยับเดินเข้าหาศิลา

“ผมขอโทษ” ศิลาพูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง เขารู้ว่าตัวเองใจร้ายกับวายูมากขนาดไหน จากที่เขามักจะดูแลเอาใจใส่วายูมาตลอดแล้วอยู่ ๆ ก็ถอยห่างออกมาและทำตัวเย็นชาใส่ เขารู้ดีว่ามันยากที่จะทำให้วายูยอมรับได้ แต่เขาจำเป็นต้องทำ เพื่ออยากให้อีกฝ่ายตัดใจและไปมีอนาคตที่ดีกว่านี้

ก่อนหน้านี้อันที่วายูไม่ไปเรียนต่อ ส่วนหนึ่งเพราะอยากอยู่ใกล้ศิลาตลอดเวลา แต่พอทั้งสองคนมีปัญหาทางใจกัน วายูจึงได้ตัดสินใจไปเรียนต่อ ถึงมันจะเป็นการไปพร้อมกับความเจ็บช้ำก็ตามที่ศิลาไม่อาจจะดึงรั้งวายูให้จมอยู่กับคนอย่างเขาได้

“พี่ศิลา mong หน้าผมหน่อยได้ไหม” วายูร้องขอศิลาเสียงสั่นเครือ

ศิลาก็มองหน้าอีกฝ่ายด้วยสายตาเจ็บปวด ก่อนที่วายูจะยื่นหน้ามาจูบศิลา ก่อน แต่ก็จูบได้ไม่นาน เพราะศิลาดันตัวของคนนี้ออก แต่ไม่ได้ผลลักรุนแรงแต่อย่างใด

“คุณไม่ควรทำแบบนี้” ศิลาบอกออกมา ถึงแม้ว่าเขาเองอยากจะบดขยี้กิสิปากนุ่มนั้นมากแค่ไหน แต่เขาก็ต้องห้ามใจตัวเองเอาไว้

“ผมแค่อยากจะทำความรู้อีกสักหน่อย เพราะผมไม่รู้ว่าจะได้เจอกันอีกเมื่อไหร่” วายุกบอกออกมาเสียงสั้น

ศิลากัดฟันกรอด เขารู้ตัวดีว่าถ้าทำตามที่ใจตัวเองต้องการ มันอาจจะทำให้วายูเปลี่ยนใจไม่ไปเรียนต่อได้

“กลับบ้านไปนอนพักเถอะครับ” ศิลาพูดขอลอกมา จนหยาดน้ำตาไหลลงมาที่แก้มใสของวายู ศิลาทำหมัดแน่น เพราะเขาอยากจะทำอะไรสักอย่างให้คนอายุน้อยกว่าเสียเหลือเกิน

“วันที่ผมเดินทาง พี่จะไปส่งผมไหม” วายูกถามด้วยความอยากรู้

“วันนั้นผมน่าจะต้องไปทำงานให้นาย” ศิลาตอบกลับ

วายูกก็มือเข็ดน้ำตาตัวเอง “ผมขอออกพี่อีกครั้งได้ไหม” เขาร้องขอลอกมา

ศิลาเย็นลงเล็กน้อย แต่สุดท้ายก็พยักหน้ารับ เพราะเขาเองก็อยากจะทำความรู้อีกสักหน่อยที่ได้ใกล้ชิดอีกฝ่ายเอาไว้ให้มากที่สุดเหมือนกัน เมื่อศิลาพยักหน้ารับ วายูกก็เผลอเข้ามาขอคนพี่ทันที พร้อมกับร้องไห้สะอื้นอยู่กับไหล่แกร่งของอีกฝ่าย ศิลาขมุกขมัวขึ้นมาจะทำอะไรสักอย่างแล้วโอบกอดวายู แต่เขาก็ต้องชะงักมือตัวเองเอาไว้ แล้วปล่อยแขนทั้งสองข้างแนบกับลำตัว ปล่อยให้วายูร้องไห้อยู่กับไหล่ของเขาสักพักก่อนจะผละลอกมา

วายูกคิดว่าถึงขนาดนี้แล้ว ศิลาจะไม่ยอมกอดเขากลับมา นั่นทำให้หัวใจของวายูกเจ็บช้ำมากกว่าเดิมเสียอีก เขาถอยห่างจากศิลาเล็กน้อย ทั้งสองมองหน้ากันอยู่อย่างนั้นสักพัก ก่อนที่วายูกจะตัดสินใจหันหลัง แล้วเดินกลับไปที่บ้านตัวเอง

ศิลามองแผ่นหลังเล็กที่สั้นไหวจากการสะอื้นให้ด้วยความ

รู้สึกผิดในใจ เขายืนมองจนเห็นว่าวายุกลับเข้าไปในบ้านแล้ว จึงกลับมานั่งดื่มต่อคนเดียวด้วยความเสียใจไม่ต่างกัน

แกรก!

“เป็นไงบ้างวะ” อีกรี่รอกเพื่อนอยู่ถามขึ้นทันทีเมื่อวายุเปิดประตูเข้ามา แล้วเขาก็ต้องตกใจเพราะวายุร้องไห้ออกมาหนักมาก อีกรี่รีบไปปิดประตูห้องไว้ก่อน เพราะไม่อยากให้คนในบ้านของวายุแตกตื่น

วายุกอดเพื่อนตัวเองเอาไว้ อีกรี่ก็ลูบหลังปลอบเพื่อน และแอบเคืองศึลลาอยู่ไม่น้อยที่ทำให้เพื่อนของเขาเสียใจขนาดนี้

“ร้องไห้พอนะมึง หลังจากนั้นมึงก็ต้องพยายามตัดใจจากเขาให้ได้ ในเมื่อเขาไม่ได้รักมึง มึงก็ไม่ต้องไปสนใจ กูเชื่อว่ามึงจะต้องเจอคนที่รักมึงมากเข้าสักวัน” อีกรี่พูดปลอบเพื่อนตัวเอง

วายุไม่ได้พูดอะไรออกมา เขาทำได้แค่ร้องไห้จนหลับไป โดยมีอีกรี่อยู่เป็นเพื่อน

ในที่สุดก็ถึงวันที่วายุจะต้องเดินทางไปอเมริกา เครื่องจะออกในช่วงสามทุ่มกว่า ๆ วายุได้เตรียมของไว้เรียบร้อยแล้ว วันนี้พ่อแม่ วาทิน อาทิน และเพื่อนของเขาสองคนจะไปส่งที่สนามบินด้วย ส่วนศึลา วายุไม่รู้ว่าอีกฝ่ายจะไปส่งเขาหรือไม่

“ให้คนขนของขึ้นรถหมดแล้วใช่ไหม” วาทินถามน้องชายตนเอง วายุพยักหน้ารับ

“นั่นเราไปสนามบินกันเถอะ” แม่ของวายุพูดขึ้น ก่อนที่ทุกคนจะขึ้นรถสองคันเพื่อเดินทางไปยังสนามบิน เมื่อไปถึงพบกับอีกรี่

ก็มารออยู่ก่อนแล้ว ทั้งสองคนเข้ามาพูดคุยกับวายุและรำลាក់กัน เมื่อเช็กอินและโหลดกระเป๋าเรียบร้อยแล้ว ทุกคนก็ไปนั่งดื่มกาแฟ จนได้เวลาต้องเข้าไปด้านใน ทุกคนจึงมายืนส่งวายุ

“ถ้าถึงที่นั่นแล้ว จะมีคนมารอรับเข้าไปที่บ้านพัก ถ้ามีอะไรก็โทร. กลับมาบอกได้ตลอด เข้าใจไหม” วาทินพูดกับน้องชาย

“ครับ” วายุตอบรับ สายตาของเขาก็พยายามมองว่าศิลาจะมาส่งเขาหรือไม่

“ศิลามันต้องไปคุยงานแทนฉัน” วาทินบอกออกมาเมื่อรู้ว่าน้องชายตนเองมองหาใคร วายุหน้าหม่นไปนิด

“ตั้งใจเรียนนะวา แต่ก็ไม่ต้องกดดันตัวเอง เรียนให้สนุก ใช้ชีวิตให้ดีนะลูก” แม่ของวายุบอกลูกชายด้วยความเป็นห่วง

“ครับแม่ วาจะตั้งใจเรียน” วายুবอกกลับมาพร้อมรอยยิ้มอ่อน ๆ

“ไม่ต้องคิดมากอะไรนะ เดี่ยวก็ได้กลับมาแล้ว” อาหिन พ่อของศิลาพูดขึ้น เขาเองก็รับรู้เรื่องราวระหว่างลูกชายกับวายุดี แต่เขาไม่อยากเข้าไปวุ่นวาย

“ครับอาหिन ฝากอาหินดูแลป้ากับแม่ด้วยนะครับ” วายุพูดทิ้งท้าย ก่อนจะลาทุก ๆ คนอีกเล็กน้อยแล้วเดินเข้าไปด้านใน เขาหันมองด้านหลังเป็นระยะ แต่ก็ไม่เห็นแม้แต่เงาของศิลา

ในที่สุดเขาก็ตัดสินใจตรงเข้าไปโดยไม่หันมามองอีก วายुकิดว่าเขาควรจะเริ่มต้นใหม่เสียที เขาคิดว่าจะพยายามตัดใจจากศิลาให้ได้ด้วย

เมื่อวายุเดินเข้าไปด้านในแล้ว คนที่มาส่งก็แยกย้ายกันกลับบ้าน โดยที่วาทินจะแยกไปอีกทาง เนื่องจากจะไปดูเรื่องกาสิโน

ที่กำลังจะเปิดใหม่ เขาเดินไปที่ร้านฟาสต์ฟู้ดร้านหนึ่งที่อยู่ไม่ไกล เพื่อไปหาใครอีกคนที่นั่งอยู่ตรงนั้นตั้งแต่ตอนที่พวกเขามาถึง สนามบิน

“ถ้าจะมานั่งมองอยู่ตรงนี้ตั้งแต่แรก ทำไมไม่ไปลากันต่อหน้า ให้มันจบ ๆ ไปวะศิลา” วาทินบ่นเพื่อนตัวเองขึ้นมา ศิลามาถึงก่อน ที่กลุ่มของวาทินจะมาถึงสนามบินเสียอีก เรื่องที่วาทินบอกวายุไป ว่าให้ศิลาไปทำงานแทนนั้น มันไม่ใช่ความจริง ศิลาขอวาทินเอาไว้ เขาอยากแอบมาส่งวายุอยู่ห่าง ๆ ไม่อยากไปเจอหน้าให้คนน้องรู้สึก เจ็บปวดอีก

“ฉันต้องการแค่นี้” ศิลาตอบกลับเสียงแผ่ว

“เอาจริง ๆ นะ เรื่องอื่น ๆ แก่มักจะฉลาดอยู่เสมอ แต่ทำไม เรื่องพวกนี้แกถึงได้โง่งนั ก แกก็รู้ว่าครอบครัวฉันไม่เคยรังเกียจแก ออกจะพอใจด้วยซ้ำถ้าแกกับวายุได้ลงเอยกัน มีแต่แกนี่แหละที่คิดอะไรมากมายวุ่นวาย” วาทินพูดออกมาเป็นชุด เพราะเขาเหนื่อยใจกับเพื่อนและน้องชายของเขาเสียจริง ๆ ทั้ง ๆ ที่ใจตรงกัน แต่กลับไม่ได้คบกัน เพียงเพราะความเจียมตัวของศิลา

“ไปดูกาสิโนกันเถอะ” ศิลาเปลี่ยนเรื่อง และพาวาทินไปขึ้นรถยนต์ที่จอดอยู่ตรงลานจอด เพื่อไปทำงานในยามค่ำคืนกันต่อ

วายุใช้เวลา นั่งเครื่องบินมากกว่ายี่สิบสี่ชั่วโมง เพราะมีจุดแวะพักเครื่องด้วย แต่เขาก็ได้นั่งชั้นเฟิร์สคลาสสบาย ๆ ตอนแรก วายุคิดว่าพี่ชายของเขาจะจองที่นั่งแค่ชั้นธุรกิจให้เขา ทำให้วายุไม่รู้สึกเหนื่อยกับการเดินทางมากนัก เพียงแค่เขาต้องปรับเวลาให้เข้ากับที่นั่นเท่านั้น วายุปิดโทรศัพท์มือถือเอาไว้ เพราะยังไม่ได้เปิดเบอร์

ของที่นี่ เมื่อลงจากเครื่อง รับกระเป๋าเรียบร้อย เขาเดินออกมาถึง เจอเข้ากับคนที่มารอรับ

“สวัสดิ์ดีครับคุณวายุ ผมชื่อเจอาร์ ผมมีหน้าที่ดูแลคุณวายุ ตลอดเวลาที่อยู่ที่นี้ครับ” เจอาร์เป็นฝรั่งผมสีทอง รูปร่างสูงใหญ่ เหมือนกับบอดีการ์ด

“ดูแลผม? คุณหมายถึงเป็นบอดีการ์ดให้ผมงั้นหรือ” วายุถามกลับไปอย่างงง ๆ เพราะเขาไม่คิดว่า การที่เขาจะมาเรียนที่นี่จะต้องมีบอดีการ์ดมาคอยดูแลด้วย

“ครับ ทางคุณวาทินได้ว่าจ้างผมไว้แล้ว และจะมีแม่บ้านอีกคนที่รออยู่ที่บ้านพักครับ” เจอาร์ตอบกลับ ก่อนจะช่วยเข็นรถเข็นกระเป๋าเดินนำวายุไปที่รถ

วายุก็ได้แต่เดินตามอย่างงง ๆ โดยที่ไม่รู้เลยว่า คนที่เตรียมทุกอย่างนั้นคือศิลา ไม่ใช่วาทิน ใจจริงวาทินต้องการให้น้องชายมาใช้ชีวิตอย่างคนทั่วไป ไม่ต้องมีคนมาดูแล ทั้งเรื่องอาหารการกิน และการดำเนินชีวิต แต่ศิลาได้ขอเรื่องนี้เอาไว้ พร้อมกับบอกว่าจะเป็นฝ่ายออกค่าใช้จ่ายในส่วนนี้ด้วยตัวเอง ทำให้วาทินอ่อนใจให้แก่ความเป็นห่วงของเพื่อนที่มีต่อน้องชายของเขา สุดท้ายวาทินก็ต้องยอมตามที่ศิลาขอ แต่จะช่วยออกค่าใช้จ่ายคนละครึ่ง เพราะไม่อยากเอาเปรียบเพื่อนสนิทอย่างศิลา

“ผมมาถึงได้สักพักใหญ่ ๆ แล้วครับ ก็เลยโทร. มาบอกพี่ว่าถึงแล้ว ผมไม่ได้โทร. หาแม่ เพราะคิดว่าป้ากับแม่ น่าจะนอนแล้ว” วายุพูดสายกับวาทิน หลังจากเขามาถึงบ้านพัก และได้พูดคุยกับแม่บ้านที่อยู่ที่นี่เรียบร้อยแล้ว เขาก็เข้ามาโทร. หาพี่ชายตนเองทันที

เพราะรู้ว่าถึงแม้ที่ประเทศไทยจะเป็นเวลาตีมากแล้ว แต่พี่ชาย
ของเขาก็ยังไม่หลับแน่นอน

(“อยู่ได้ใช่ไหม”) วาทินถามกลับ

“ยิ่งกว่าอยู่ได้อีก ผมไม่คิดว่าพี่จะเตรียมคนดูแลผมตั้งสอง
คน แล้วบ้านก็ใหญ่โตอีก ความจริงผมอยู่อะพาร์ตเมนต์เล็ก ๆ ก็ได้
นะครับ” วายุกอกกลับไป ถึงแม้ว่าครอบครัวของเขาจะรวยแค่ไหน
แต่วายุกก็เป็นคนติดดิน ไม่จำเป็นต้องอยู่สุขสบายมากนักก็ได้

(“เอาเถอะ มีคนดูแลก็ดีแล้ว ถ้ามีอะไรขาดเหลือกับออกคน
ดูแล หรือจะโทร. หาฉันก็ได้ เข้าใจไหม”) วาทินตอบกลับ และไม่
อยากบอกว่าเขาไม่ใช่คนที่เตรียมทุกอย่างให้วายุก

“ครับ ผมจะตั้งใจเรียน เรียนจบแล้วจะกลับไปช่วยพี่ทำงาน
นะ” วายุกพูดขึ้น เขาพยายามที่จะไม่ถามถึงศิลา เพราะกลัวว่าจะ
ทำให้ตัวเองเจ็บอีก

(“อ้อ เพิ่งไปถึงก็พักผ่อนเถอะ”) วาทินพูดทิ้งท้าย ก่อนที่จะ
วางสายไป

วายุกมองห้องนอนของเขา จากนั้นจึงเปลี่ยนเสื้อผ้า และล้ม
ตัวลงนอนด้วยความเพลีย ก่อนจะหลับก็คิดว่า หลังจากตื่นมา เขา
จะเริ่มต้นอะไรใหม่ ๆ สักที

วันเวลาผ่านไป

วายุกเรียนอยู่ที่อเมริกาโดยไม่ได้กลับไปประเทศไทยเลย
สักครั้ง แต่พ่อแม่ของเขารวมทั้งวาทินจะบินมาหาเป็นระยะ ทว่า
ทุกครั้งที่มา ไม่มีศิลาไปด้วย ทำให้วายุกรู้สึกเศร้าไม่น้อย เขามาอยู่
ที่นี่ได้หนึ่งปีกว่า ๆ แล้ว และหลักสูตรที่เขาเรียนจะเรียนประมาณ

สองปี ตลอดเวลาที่อยู่อเมริกา วายูมีเพื่อนใหม่หลายคน มีผู้หญิงผู้ชายเข้ามาจีบเขาก็มาก แต่เขาไม่สนใจใครเลย วายูไม่อาจลืมศึลาได้ เขาจะคิดถึงศึลาทุกครั้งเวลาที่อยู่คนเดียว แต่สิ่งที่ทำให้วายูพอจะคลายความคิดถึงได้บ้าง ก็คือตุ๊กตาไดโนเสาร์ที่ศึลาซื้อให้เขาในวันรับปริญญาตรี วายูจับยึดใส่กระเป๋าเดินทางมาด้วย

“แฉีก ๆ” วายูส่งเสียงไอออกมา ขณะที่เขากำลังสแกนลายนิ้วมือเข้างาน เนื่องจากสมัครทำงานพิเศษในร้านอาหารช่วงเลิกเรียน ไม่ใช่เพราะเขาเดือดร้อนเรื่องเงิน แต่วายูก็คิดว่าการที่ได้ทำงานได้ทำกิจกรรมนั้นนี้ มันทำให้เขาคลายความคิดเรื่องของศึลาไปได้บ้าง

ตอนที่วายูโทร. ไปบอกวาทีน พี่ชายนั้นไม่ว่าอะไร กลับส่งเสริมให้วายูหางานพิเศษทำด้วยซ้ำ แต่ก็มีศึลาที่แอบค่านวาทีน เพราะเขาไม่ยอมให้วายูลำบาก เลยโดนวาทีนบ่นใส่กลับไปว่าศึลาจะทำให้วายูเคยชินกับความสบายมากเกินไป ศึลาเลยไม่ขัดอะไรออกมาอีก

“วา นายไม่สบายหรือเปล่า หยุดพักสักวันใหม่” เพื่อนร่วมงานของวายูถามขึ้น

“ฉันแค่รู้สึกคันคอนะ” วายูตอบกลับ แต่จริง ๆ แล้วเขารู้สึกครั่นเนื้อครั่นตัวมาตั้งแต่เช้าแล้ว

“แนใจนะ” เพื่อนร่วมงานถามย้ำ วายูก็ตกหน้ารับ

“งั้นเอาแบบนี้ วันนี้นายช่วยงานหลังร้านละกัน ไม่ต้องออกไปเสิร์ฟ เดี่ยวลูกค้าจะตกใจ ใส่หน้ากากอนามัยด้วยละ” เพื่อนร่วมงานบอกกลับมา

“อือ” วายูตอบรับในลำคอ

“ว่าแต่ วันนี้นายยังรู้สึกเหมือนมีคนคอยตามนายอยู่หรือเปล่า” เพื่อนร่วมงานถามขึ้น เพราะเมื่อสองวันก่อนนายบ่นให้ฟังว่ารู้สึกเหมือนมีคนคอยตามเขา

“ก็ยังรู้สึกอยู่นะ” นายตอบกลับ อย่างตอนที่ออกมาทำงานที่ร้าน เขาก็รู้สึกเหมือนมีคนสะกดรอยตาม แต่พอหันไปมองรอบๆ ก็ไม่เจอใครที่ผิดปกติ

“เจอาร์หรือเปล่า” เพื่อนร่วมงานพูดถึงบอดีการ์ดของนาย ที่พวกเขาเคยเจอหน้ามาก่อน

“เจอาร์ไม่อยู่ ขอลาไปทำธุระให้ครอบครัวหนึ่งสัปดาห์ แล้วเจอาร์จะแอบตามฉันทำไม เขาตามฉันแบบตรงๆ ได้เลยนี่” นายบอกออกมาอีก

“อ้อ คงไม่มีอะไรหรอกมั้ง” เพื่อนร่วมงานพูดขึ้น

นายเองก็พยักหน้ารับ แล้วพยายามไม่คิดอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้อีก เขาทำงานพิเศษไปเรื่อย ๆ โดยที่อาการปวดหัวมีนหัวก็เริ่มมีมากขึ้น

“วายุ ฉันว่านายกลับไปนอนพักเถอะ ดูท่านายไม่คอยดีแล้วละ” เพื่อนร่วมงานพูดขึ้น เมื่อเห็นหน้าซีด ๆ ของวายุ

“อ้อ งั้นเดี๋ยวฉันไปบอกหัวหน้าว่าขอลาพักผ่อนก่อน” วายุที่รู้ตัวว่าตนเองเริ่มจะไม่ไหว เดินไปบอกกล่าวหัวหน้าของเขา ซึ่งอีกฝ่ายก็ใจดีไม่ว่าอะไร ให้วายุรีบกลับไปพัก เขาเก็บของตนเองแล้วเดินออกไปทางหลังร้าน เพื่อไปขึ้นรถประจำทางกลับไปยังบ้านพักของตัวเอง โดยที่ไม่รู้ว่ามีคนอีกคนเดินตามเขาไปด้วย ตอนนี้นายรู้สึกเวียนหัวเกินกว่าที่จะรับรู้ว่ามีคนติดตามเขา เขาฝืนตัวเองขึ้นรถประจำทาง เมื่อลงที่ป้ายใกล้บ้านพัก เขาก็ต้องเดินต่ออีกหน่อย

“แค๊ก ๆ” วายูโอบจนตัวโยน รู้สึกว่าฟุตบาทที่เขาเดินนั้นมันบิด เบี้ยว แล้ววอยู่ ๆ ภาพตรงหน้ามันก็มีดลง แต่ไม่ทันที่วายูจะล้มลง ไปกระแทกพื้น ร่างสูงใหญ่ของใครบางคนก็พุ่งเข้ามารับเขาเอาไว้ ได้ทัน

“วา... วา...” เสียงทุ้มที่ดูเครียดพยายามร้องเรียก แต่ตอนนี้ วายูไม่รับรู้อะไร เพราะเขาสลบไปก่อนแล้ว ร่างสูงรีบซ้อนตัวแล้ว อุ้มพาวายูตรงไปที่บ้านพักทันที

ฮึด...

เสียงกอดอดหน้าบ้านทำให้แม่บ้านที่กำลังเตรียมมือค้ำไ้ร้อ วายูรีบเดินมาเปิด แล้วเธอก็ต้องตกใจ เมื่อเห็นว่าวายูอยู่ในอ้อม กอดของใครบางคน

“ผมศิลา คุณคงจำผมได้” ศิลาพูดกับแม่บ้านตรงหน้า ทำให้ เธอจำเสียงของศิลาได้

ตลอดเวลาที่ผ่านมาเธอจะต้องรายงานเรื่องต่าง ๆ ภายใน บ้านให้ศิลาที่อยู่อีกซีกโลกฟัง ว่าในแต่ละวันวายูกินอะไร ทำอะไร หรือมีปัญหาอะไรบ้างผ่านทางโทรศัพท์ นั่นทำให้เธอจำเสียงศิลา ได้เป็นอย่างดี

“คะ ๆ จำได้คะ เข้ามาก่อนสิคะ แล้วนี่คุณวายเป็นอะไร เหวอคะ” แม่บ้านถามขึ้นทันที

“เขาไม่สบาย เป็นลมระหว่างเดินกลับมาบ้าน” ศิลาตอบกลับ เขาบินมาที่อเมริกาได้สามวันแล้ว หลังจากเจอาร์โทร. ไปบอกว่า จะต้องลาไปทำธุระหนึ่งสัปดาห์ ศิลา ก็ขอลางานกับวาทิน เพื่อบิน มาดูวายุแทนเจอาร์ แต่ศิลา ก็ไม่ได้บอกให้วาทินรู้ว่าเขาบินมาหา วายู บอกแค่ว่าจะไปต่างจังหวัด และที่ที่เขาไปอาจจะไม่มีสัญญาณ

โทรศัพท์มือถือ วาทินก็ไม่ได้ทำอะไร เพราะมีลูกน้องคนอื่น ๆ อีกหลายคนให้เรียกใช้งาน

“เดี๋ยวผมรบกวนคุณเตรียมผ้าขนหนูกับน้ำอุ่นให้หน่อยนะครับ” ศิลาพูดกับแม่บ้าน แล้วเขาก็อุ้มวายุไปที่ห้องนอนทันที ชายหนุ่มรู้ว่าห้องนอนของวายุอยู่ตรงไหน เพราะเขานั้นเคยมาตามดูอีกฝ่ายก่อนหน้าแล้ว วายุไม่เคยรู้เลยว่าศิลาแอบมาดูด้วยว่าตนใช้ชีวิตเป็นยังไง แต่ก็ไม่เคยปรากฏตัวให้เห็นเลย

ศิลาวางวายุลงบนเตียงอย่างแผ่วเบา พร้อมกับช่วยปลดเสื้อออกจากร่างกายที่ชุ่มเหงื่อ แม่บ้านเข้ามาในห้องพร้อมกับกะละมังใส่น้ำอุ่นและผ้าขนหนู

“ผมรบกวนอีกรอบ คุณช่วยหาซื้อยาแก้ไข้ แก้ไอให้ผมหน่อยได้ไหม” ศิลาพูดขึ้น เพราะเขารู้ว่าวายน่าจะป่วยเพราะไข้หวัดธรรมดา แต่ที่เป็นลมไป ส่วนหนึ่งคงเป็นเพราะร่างกายอ่อนเพลีย

“ได้ค่ะ” แม่บ้านตอบรับ ก่อนจะรีบออกไปซื้อยาให้แก่วายุ

ส่วนศิลาก็ค่อย ๆ เช็ดตัวให้วายุไปเรื่อย ๆ และเปลี่ยนเสื้อผ้าให้ ชายหนุ่มมองเสี้ยวหน้าของคนอายุน้อยกว่าด้วยความคิดถึงและห่วงหา แต่ก็ไม่สามารถทำอะไรได้มากกว่าการแอบดูแลอยู่ห่าง ๆ แบบนี้ ถึงแม้ว่าใจอยากให้อายุตัดใจจากเขาให้ได้ แต่ตัวศิลาเองก็ไม่สามารถตัดใจจากอีกฝ่ายได้เลย